

Dvě stě let od naší první řehole

L.J.C. et M.I.

Milí bratři obláti a všichni, kteří patříte do oblátské rodiny,

pokud jde o významné události z našich oblátských dějin, slavíme letos výročí sepsání naší první řehole. Záhy poté, co byl mladý Evžen Duchem svatým veden k tomu, aby shromáždil své první druhy k tomu, aby společně započali život společenství, jehož cílem byla re-evangelizace provensálského venkova, pocítil potřebu dodat této malé a nové komunitě nějaké životní pravidlo, řeholi. Měla by obsahovat pravidla, která by byla schopná pomoci všem členům v dosažení dvojího cíle, který nastínil už ve své žádosti adresované vikářům z Aix (tzv. Supplique), v níž se svými pěti prvními spolubratry žádal o dovolení života v komunitě v bývalém karmelu, který za tímto účelem odkoupil.

Naši první otcové žádali o svolení společného života vedeného jednotnou řeholí. To, co následuje, je výňatek z žádosti, který shrnuje základní body naší první řehole a začíná právě tím, že objasňuje dvojí cíl našeho prvního společenství.

„Cílem této společnosti není pouze práce na spáse bližních skrze službu kázání, ale má také podstatně na zřeteli poskytovat svým členům prostředky k žití řeholních ctností, k nimž se cítí být natolik přitahováni, že by se většina z nich bývala na celý život zasvětila jejich praktikování v nějakém řeholním řádu, pokud by nedoufali v to, že v této misionářské komunitě naleznou přibližně téže výhody jako v řeholním stavu, kterému by se jinak chtěli oddat.“

Měli bychom tuto žádost z 25. ledna 1816 pročítat častěji; jde o „zakládající text“ naší rodiny a naší spirituality, opravdovou řeholi „v malém“.

V úvodu ke knize „Modlíme se s konstitucemi“ mluví o James Sullivan a Richard Haslam o oblátském životě jako o dlouhodobém projektu. Citují: *„Být oblátem znamená žít evangelní vizi, kterou náš zakladatel a každý z nás obdržel od Ducha svatého.“* A tato vize je obsažena v naší „knize života“, tedy v konstitucích, které jsou písemným vyjádřením základních prvků našeho řeholního a misionářského povolání, trvalým vyjádřením našeho charismatu. Na jedné straně konstituce ukazují a odrážejí zkušenost kongregace jako celku, a tak posilují a utvrzují náš každodenní život, na straně druhé nám předkládají ideál, který by měl být inspirací pro náš projekt společného života.

V konstitucích nacházíme to, kým jsme, a také to, kým bychom být měli. Skutečnost a ideál se mezi sebou prolínají v nekončícím napětí, které nás každodenně vybízí k angažovanosti a které se přetváří v trpělivý a trvalý projekt vedoucí od skutečného k ideálnímu, aby se tak ideál vtěloval do skutečnosti našeho života.

K sepsání řehole z r. 1818 vedla především nová přítomnost oblátů v Notre-Dame du Laus, která začala v prvních dnech r. 1819. Evžen vnímal, že je pro nové společenství velmi důležité uchovat mezi jeho členy jednotu. Ve svých Pamětech píše: *„Považoval jsem za svou povinnost svolat mimořádnou radu všech, kteří byli v té době součástí našeho mladého společenství, včetně mladých členů, kteří ještě nebyli vysvěceni. Chtěl jsem, aby pochopili, že se v okamžiku, kdy jsme byli povoláni do další diecéze, abychom tam založili novou komunitu, stalo nezbytným rozšířit i tam pravidla, kterými jsme se nechávali vést, a to pro nás znamenalo pustit se do sestavení ucelenějších konstitucí, které by mezi námi zajistily užší pojítko a poskytly nám hierarchii, které by, jedním slovem, dávaly všechno dohromady tak, že by naše chování bylo inspirováno jen jednou vůlí a jedním duchem.“*

Spolu s mladými obláty Moreau a Suzannem odjíždí Evžen ihned do St. Laurent du Verdon a zůstane tam tři týdny. Spolu se spolubratry vede duchovní rozhovory a spolu se také modlí. Zbytek času pak tráví sám ve svém pokoji; tam u svého psacího stolu nebo vkleče před stolem, na který položil svůj misijní kříž, sepisuje pravidla a konstituce své kongregace. Tak o tom vyprávějí o. Rambert a Rey v Evženově životopise.

K sepsání řehole vedl Evžena ještě jeden důvod: přijetí řeholních slibů naší řeholní rodinou, ke kterému došlo na Kapitule, která začala a pravděpodobně také skončila 24. října 1818.

Při svém představování komentáře ke Konstitucím a pravidlům od o. Jettého označil o. Zago konstituce za směrník, na němž závisí identita členů naší rodiny, za pramen, v němž lze prohlubovat charisma, za konkrétní prostředek k rozlišování Boží vůle, za úvahu o evangeliu, která nám pomáhá pochopit jeho požadavky, a za nástroj k obnově jednotlivců i komunit.

Připomněl tehdy i to, co Evžen napsal den po papežském schválení 18. února 1826: *„Závěr, který z toho musíme vyvodit, spočívá v přimknutí se celým srdcem a celou duší k řeholi a v přesném uvádění do života toho, co předepisuje.“* A o několik let později si ve svých poznámkách k ročním exerciciím (ke konci r. 1831) napsal: *„Mějme tuto vzácnou řeholi ve velké úctě, mějme ji stále před očima, a ještě víc ve svém srdci, živme svou duší bez ustání zásadami, které obsahuje, nedělejme nic, nemysleme na nic, co by nebylo v souladu s jejím duchem. Pouze tak budeme tím, čím nás chce mít Bůh, a budeme hodni našeho vzácného povolání.“*

Trvalá komise pro Konstituce a pravidla, kterou během prvního plenárního zasedání generální rady v r. 2016 zřídil generální představený, zahájila proces, který by se měl rozšířit na celou oblátskou rodinu s cílem uchovat místo a hodnotu, které by Konstituce a pravidla měly v našem životě a v naší misii / poslání v církvi a ve světě mít. U příležitosti dvoustého výročí naší řehole zašle komise všem oblátům jednoduchý dotazník, který by měl každému pomoci zamyslet se nad svým životem a službou a zhodnotit je ve světle právě tohoto klenotu, kterým naše konstituce jsou.

Toto výročí naší první řehole nám nabízí jedinečnou příležitost k novému nasměrování se na cestu obrácení a obnovy, kterou jsme už před několika lety v kongregaci započali.

Nestačí, že jsme tolik let pracovali na novém znění tohoto našeho životního kodexu, abychom ho aktualizovali podle potřeb Druhého vatikánského koncilu, abychom mu dali jazyk, který by odpovídal dnešní době, abychom z něj učinili nástroj schopný nás vést v době, ve které žijeme. Nestačí to, pokud nás tento text nepřivádí k tomu, abychom se jím inspirovali ve svém životě a ve své misijní službě. Nemůžeme se už jen spokojit s tím, že ho budeme číst a studovat nebo ho příležitostně užívat jako kritérium k hodnocení našeho oblátského života. Abychom mohli jako obláti i nadále růst a aby nás naše charisma i dál na naší cestě inspirovalo, musíme si umět osvojit hodnoty, které konstituce vyjadřují.

Prožíváme rok modliteb za oblátská povolání. Odpověď na naše povolání, naše schopnost osvojení si oblátského charismatu tak, aby se pro nás mohlo stát vodítkem po cestě, závisí na tom, do jaké míry si přivlastníme hodnoty obsažené v naší řeholi, aby se tak mohly stát integrální součástí nás samotných. Jsme voláni k tomu, abychom si je osvojili jako zásady, které nás vedou, jako sílu, která nás motivuje.

Povolání, které je v našich konstitucích obsaženo, je darem od Pána, o který tedy musíme s pokorou a smyslem pro odpovědnost prosit, a toužit ho proměnit v život. Modlitba je pro vnitřní osvojení řehole podstatná.

V den naší věčné oblace, když jsou nám předávány Konstituce a pravidla, slyšíme slova, která obsahují příslib života: „*Zachovávej toto, a budeš žít!*“ A právě k tomu nás přivádí i konstituce 168, když nám připomíná, že „svou oblaci na sebe každý oblát přebírá zodpovědnost za společné dědictví Kongregace vyjádřené v Konstitucích a pravidlech a v tradici naší rodiny.“ Společné dědictví kongregace je dědictvím, které musíme přijmout, milovat a předávat, stejně jako tradice naší rodiny. Každého obláta tedy vyzývám, aby se těmito normami nechal s kreativní věrností vést k dědictví předanému sv. Evženem de Mazenod.

Když 7. října 2016 ke konci Generální kapituly promlouval papež František k oblátům, dotkl se také naší řehole a zakladatelova testamentu: „*Po příkladu vašeho zakladatele ať je vaším prvním pravidlem, předpokladem každé apoštolské činnosti láska mezi vámi navzájem; horlivost po spáse duší pak bude jen přirozeným důsledkem této bratrské lásky.*“ Těmito slovy nás papež František vyzývá k tomu, abychom ve své řeholi viděli odraz charismatické inspirace našeho otce zakladatele a jeho závěti. Vzájemná láska mezi námi a apoštolská horlivost navenek zůstávají i nadále dvěma pilíři, na nichž spočívá naše charisma, důvod naší existence v církvi a ve světě, souhrn naší identity a misionářské činnosti.

Ať nás i toto výročí nalezne ochotné k pokračování cesty obnovy, ať už v našich životech, nebo v našich komunitách. Panna Maria a svatý Evžen ať žehnají naší rodině a vedou ji po cestě jejího poslání v dnešním světě.

V modlitbě a lásce, v Ježíši Kristu a Panně Marii Neposkvrněné váš bratr oblát

Louis Lougen, OMI